

ת"פ 2744/08/19 - מדינת ישראל נגד אביעד דהן - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

14 יוני 2020

ת"פ 2744-08-19 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד רחלי שמיר-חג' ועו"ד רפי עמוס - נוכחים

נגד

הנאשם

אביעד דהן - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד חנה חנניב (ממשרד אהוד בן יהודה) - נוכחת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מר מורד אלגרינאוי (להלן: "המתלונן") כמציל בבריכה העירונית בשדרות (להלן: "הבריכה").
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.07.2019 בסמוך לשעה 15:20, היה הנאשם בבריכת הילדים כשהוא אוחז סיגריה ובקבוק בירה בידו. אז, ביקש המתלונן מהנאשם שלא להיכנס למים עם הסיגריה והבקבוק מאחר והדבר נוגד את חוקי המקום.
3. מיד ובהמשך לכך, אמר המתלונן לנאשם כי הוא עושה את עבודתו, ובתגובה יצא הנאשם מן הבריכה, ניגש אל המתלונן עד שעמד בצמוד אליו ואיים עליו באומרו לו: "תיזהר ממני, אתה לא מכיר אותי ואל תגיד לי עוד פעם את זה כי אתה לא יודע מה יקרה לך".
4. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שמשך אותו בידו וניסה להוציאו מאזור הבריכה, ובתגובה, הצליח המתלונן להשתחרר מאחיזתו של הנאשם.
5. מיד ובהמשך, עת הביט המתלונן הצידה, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה אותו באגרוף לפניו בצד ימין מתחת לעין, וכן המשיך לתקוף אותו באגרופים בפלג גופו העליון, תוך שהמתלונן מנסה להגן על פניו. כתוצאה מכך, נהדף המתלונן אחורה אל עבר ברזל שהיה במקום.
6. בהמשך לאמור, אחז עוברי אורח בנאשם, והמתלונן הצליח להימלט והחל להתרחק במעלה מדרגות, אז חזר אליו הנאשם ותקף אותו שוב במכת אגרוף.
7. עוד נטען, כי בהמשך לכך, בתחנת המשטרה בעת חקירתו של הנאשם באזהרה, המשיך הנאשם ואיים על המתלונן בפני שוטר בכך שאמר לו: "אני אגיד גם לשופט, אני שונא ערבים והוא בן זונה, ואם ישתבש לי קצת המוח באמת אני אתן לו איזה בוקס לפני, אני לא יכול לראות ערבי ליד יהודים בסביבה שלנו".
8. את מעשיו ביצע הנאשם בבריכה העירונית, לעיני ילדים אשר שהו במקום באותה עת, תוך שהם נבהלו ובכו.
9. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
10. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר.

11. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר מאת שירות המבחן** ובסופו המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה, קנס, וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. בתסקיר האמור עומד שירות המבחן על ההליך הטיפולי שעובר הנאשם, על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
12. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** שהתקבלה ביום 05.06.2020, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

13. המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 14 חודשים מאסר בפועל. בתוך המתחם סברה המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם ולהשית עליו עונש בדמות מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.
14. מנגד, הסנגור לא חלק על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה ואולם, ביקש לחרוג הימנו לקולא בשל שיקולי שיקום. לגופם של דברים, הסנגור לא הקל ראש בחומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, אך הטעים כי מדובר במעשים שנעשו מתוך סערת רגשות. עוד הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם; להודאתו במיוחס לו; לחיסכון בזמן שיפוטי; לכך שנסיבות ביצוע העבירות אינן חמורות ולא נגרם נזק כלשהו; ולהמלצתו החיובית של שירות המבחן. בשל כל אלה, עתר הסנגור לבכר במקרה זה את שיקולי השיקום, ולהשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.
15. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הביע חרטה עמוקה על מעשיו; פירט אודות ההליך הטיפולי אותו הוא עובר במרכז "אמונה" והשפעתו החיובית על אורחותיו; וביקש כי בית המשפט יעתר להמלצתו העונשית של שירות המבחן.

דין והכרעה

16. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוגת.
18. בעצם ביצוע עבירת **התקיפה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על **הערכים החברתיים המוגנים** שעניינם שמירה על תחושת הביטחון, קניינו, שלמות הגוף והכבוד, שלווה נפשו וחופש פעולתו של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן

- כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתתפות עוונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
19. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' גולדברג ב"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).
20. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי האיום שהושמעו מפיו, סבורתני כי **הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.
21. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, אל לנו לשכוח כי על אף שהמאשימה בחרה להאשים את הנאשם **בעבירת תקיפה אחת בלבד**, הרי שעובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי **הנאשם תקף את המתלונן במספר הזדמנויות שונות**, וכך, בפעם הראשונה, משך הנאשם בידו של המתלונן וניסה להוציאו מאזור הבריכה; בהמשך לכך, עת הביט המתלונן שמאלה, תקף אותו הנאשם בכך שהכה אותו באגרוף לפניו ובאגרופים שהוטחו לפלג גופו העליון; ובהמשך לכל אלה, ומשעוברי אורח אחזו בנאשם והמתלונן הצליח להימלט, חזר הנאשם ותקף שוב את המתלונן במכת אגרוף.
22. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לעבירת האיומים, עת המאשימה עשתה חסד עם הנאשם ובחרה להאשימו בעבירת איומים אחת בעוד מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי **הנאשם איים על המתלונן בשתי הזדמנויות שונות**, בפעם הראשונה, בשעה שהנאשם יצא מהבריכה באומרו למתלונן: "אתה לא מכיר אותי ואל תגיד לי עוד פעם את זה כי אתה לא יודע מה יקרה לך"; ובפעם השנייה, בתחנת המשטרה, עת נחקר באזהרה בכך שאמר לשוטר: "אני אגיד גם לשופט, אני שונא ערבים והוא בן זונה, ואם ישתבש לי קצת המוח באמת אני אתן לו איזה בוקס לפני, אני לא יכול לראות ערבי ליד יהודים בסביבה שלנו". ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החקיקה אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 **אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015); ע"פ 1997/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)). משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
23. לגופו של עניין, כידוע, **עבירת התקיפה** שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרוף. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר. בהמשך לאמור, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שהנאשם תקף את המתלונן באגרופים לפניו, בצד ימין מתחת לעין, ובהמשך הכה בו באגרופים בפלג גופו העליון וכתוצאה מכך, הלה נהדף אחורה אל עבר ברזל שהיה במקום. מעשה שעלול היה לגרום למתלונן נזק חמור, וכבר היו דברים מעולם. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע למעשה המשיכה בידו של המתלונן בשעה שהתקיפה מבוצעת באזור הבריכה, תוך שבנקל עלול היה להיגרם לו נזק כתוצאה מכך.
24. בנוסף, יש לשקול את טיבם של **דברי האיום** שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה, לחומרה, נתתי דעתי לכך שהאיום הראשון בבריכה הושמע בפני המתלונן, תוך שהנאשם לא הסתפק באיום מילולי אלא שמעשה האיום שביצע הנאשם, לווה בהמשך במעשי אלימות פיזית מצדו כלפי המתלונן. מסיטואציה כזו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניו של המתלונן שהאיומים שהושמעו כלפיו על ידי הנאשם אינם מן הפה אל החוץ, אלא איומים

- שאכן עומדים להתגשם בכל רגע. מנגד, נתתי דעתי לעובדה שהאיום היה ערטילאי גרידא, וזאת ללא תוכן מוחשי לפגיעה קונקרטית בחייו של המתלון.
25. בכל הנוגע לאיום שהשמיע הנאשם בתחנת המשטרה, שקלתי לחומרה כי האיום הושמע על ידי הנאשם בפני שוטר, עת הנאשם נתון בחקירה תחת אזהרה, דבר המצביע על תעוזה ועל אי מוראו של הנאשם מהחוק, מה גם שהאיום היה קונקרטי ומוחשי לפגיעה בגופו של המתלון.
26. עוד לא נעלם מעיני, כי האיום כלפי המתלון אותו השמיע הנאשם בפני השוטר, כלל בתוכו הערות גזעניות בוטות וחמורות, מן הסוג שעל חברה מתוקנת לסלוד ולהוקיע אותו. מנגד, ברי כי הנאשם לא הועמד לדין על עבירות הקשורות לגזענות, מה גם שעבירת התקיפה כלל לא בוצעה על רקע גזעני (טענה שאף המאשימה לא חלקה עליה), עת מכתב האישום המתוקן עולה כי ברקע המעשים ההערה שהעיר המתלון לנאשם לפיה אסור לעשן ולשתות משקה אלכוהולי בסמוך לבריכה.
27. עוד יצוין כי לא ניתן להקל ראש במידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה, ובית המשפט רואה בחומרה יתרה את העובדה כי את מעשה האיום הראשון וכן את מעשה התקיפה ביצע הנאשם בברכה ציבורית, מקום בו אנשים באים להירגע ולנפוש, וכל זאת לנגד עיניהם של ילדים קטנים ששהו במקום- מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם לתחושות של בושה ועגמת נפש, הן למתלון והן לילדים אשר יש להניח כי נאלצו לשמוע את הנאשם מאיים על המציל ולצפות בו בעודו נוקט כלפיו בביריונות ובברוטליות, מעשים שגרמו להם לבהלה ובכי. כמו כן, וכידוע, על פי פסיקתו של בית המשפט העליון, תפקידו של שירות המבחן להביא בפני בית המשפט את התמונה כולה, גם זו המרוחקת מכתב האישום (ראו לעניין זה, רע"פ 486/18 סועד נ' מדינת ישראל (04.03.2018) וכן, רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2009)). וכך, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 23.01.2020, ניתן ללמוד על מצבו העגום של המתלון בעקבות מעשיו של הנאשם ואודות הנזק שנגרם לו ברמה הנפשית, עת הותקף על ידי הנאשם ללא פשר, תוך שהוא חש פחד להגיע לעיר שדרות.
28. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם ממשי, הרי שעדיין, אין לתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
29. עוד אציין כי גרסת הנאשם לסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירות כפי שהוצגה בפני שירות המבחן לפיה - הוא חווה תוקפנות מילולית מהמתלון עובר לתקיפתו אותו, מה שגרם לו לתחושת השפלה ופגיעה בכבודו לעיני בני משפחתו, הינה תמונה בעיניי. ראשית, בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, ככלל, אין לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד טענות שהועלו על ידי הנאשם בפני שירות המבחן, ואשר אינן מגובות בראיות (ראו לעניין זה, רע"פ 1670/16 מוחמד עווידה נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (06.03.2016)). ובמקרה הנדון מדובר בטענה שאינה מבוססת כדבעי, שנדמה כי יש מינעה לקבוע אותה כממצא עובדתי שהרי לא הוצגה לפני כל ראיה לכך שעובר לתקיפת הנאשם את המתלון נקט המתלון בתוקפנות מילולית כלפי הנאשם; שנית, התמונה המצטיירת למקרא כתב האישום המתוקן, הנה שונה בתכלית השוני מזו שתוארה על ידי הנאשם בשירות המבחן ולא צוין בכתב האישום כי המתלון נקט כנגד הנאשם בתוקפנות מילולית עובר לתקיפתו של הנאשם אותו; שלישית, הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם (וכאמור אינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלון ואיים עליו. למותר לציין כי נסיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות בריונית וברוטאלית ביחסו של הנאשם כלפי המתלון.
30. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים בהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים, **בדרך כלל**, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם עונשים בדמות מאסר מותנה או צו של"צ, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 12 חודשים במקרים החמורים יותר. מטבע

הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשמים במקרים השונים הינו תלוי חומרת המעשים, אופי האיומים והאלימות שננקטה, הישנות העבירות, נסיבותיו האישיות של הנאשם וכיו"ב. להלן מספר גזרי דין אשר יש בהם כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם הורשעו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו אשר ביצע הנאשם: רע"פ 4815/16 **כרמית כחלון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.06.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 1079-04-14 **נגוסה יטזב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.2014); ע"פ (מחוזי נצ') 47731-04-14 **עראזק שתיי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.06.2014); ת"פ (שלום ת"א) 40578-09-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 31.03.2019); ת"פ (שלום רמ') 47261-03-16 **מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אליז פריאנטי** (פורסם בנבו, 29.01.2019); ת"פ (שלום י-ם) 68454-06-18 **מדינת ישראל נ' יוסי שליו** (פורסם בנבו, 09.01.2019); ת"פ (שלום ק"ג) 56866-12-13 **מדינת ישראל נ' אליהו סויסה** (פורסם בנבו, 22.04.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 51661-12-16 **מדינת ישראל נ' אליונה סרגייב** (פורסם בנבו, 13.09.2018); ת"פ (שלום רח') 9265-12-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 12.12.2018).

31. כאן ייאמר, כי עיינתי גם ברע"פ 4265/15 **רפאל דדון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.06.2015), פסיקה אליה הפנתה המאשימה, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים השונים, כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולה או לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. לא זו בלבד, אלא שנסבותיו של מקרה זה שונות תכלית השוני מענייניו שכן הרקע לעבירה שם היה עבירת אלימות קודמת שביצע הנאשם כלפי המתלונן, בה הצביע עליו המתלונן כאחראי, ועל כן פעל הנאשם תוך תחושת נקם במתלונן ותכנן בקפידה את צעדיו. עוד אציין כי בשונה מהנאשם שלפניי, כנגד הנאשם שם היה תלוי מאסר מותנה, וכי בסופו של יום, הושת עליו עונש של מאסר בפועל לאחר שהלה נמצא כלא כשיר להשתלב במערך עבודות השירות עקב שימוש בסמים.
32. מה עוד וכידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם 08.06.2015) [פורסם בנבו]). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו לעניין זה: ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
33. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שאלה פורטו לעיל, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע העבירות ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה דנן בין מספר חודשים מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

34. כעת, על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
35. בעניין זה, נתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי העשיר של הנאשם (ת/2) הכולל 3 הרשעות, ושני רישומים ללא הרשעה (שהתיישנו) בין השנים 2003-2017 במגוון עבירות ובהן, עבירות רכוש, אלימות, הפרת הוראה חוקית ועוד (כשהעבירה האחרונה שנעברה על ידי הנאשם הינה משנת 2014) בגין אף ריצה הנאשם עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריה, כשהאחרון שבהם הינו משנת 2009.
36. עוד, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כמו כן התרשמתי כי הגם שהנאשם מסביר את הרקע שעמד מאחורי

- מעשיו, וכי מתסקיר שירות המבחן לא עולה באופן מפורש כי הוא גילה חרטה של ממש על מעשיו (תוך שהבושה והמבוכה שהלה גילה נובעת מהחשיפה התקשורתית לאירוע ולא מעצם מעשיו) -הרי שהוא מקבל אחריות על מעשיו, ומצטער עליהם. כן, נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם; למצבו הכלכלי ושייתכן כי היה בהן כדי להשפיע, ולו במקצת, על ביצוע העבירות. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את יתר מאפייניו של הנאשם, ובכלל זה את העובדה כי מאז מעורבותו בתיק הנוכחי לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. כן שקלתי את פרק הזמן בו הלה שהה בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40(א)(3) לחוק העונשין.
37. בשקלולם של כל אלה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחם הענישה שקבעתי לעיל. אלא שבתיק הנדון, מצאתי כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולים המצדיקים את גזירת עונשו ברף הנמוך של המתחם. ובמה דברים אמורים?
38. כעולה מתסקיר שירות המבחן, בעת הליך המעצר הופנה הנאשם על ידי שירות המבחן למרכז "אמונה" בשדרות לטיפול פרטני, תוך שמדו"ח המרכז עולה כי הטיפול החל ביום 30.10.2019, ומאז נערכו לנאשם 10 שיחות, תוך שהגורמים הטיפולים התרשמו כי הנאשם הינו רגיש, חרוץ, פתוח לביקורת ושינוי, אשר משפחתו מהווה גורם תמיכה עבורו, וכי הלה גילה אמון בטיפול **והתחיל להתבונן על עצמו ועל דפוסי.**
39. בנוסף, שירות המבחן התרשם מאדם צעיר אשר חווה תחושת חסך ומחסור בפן המשפחתי ובפן הכלכלי, תוך שמגיל צעיר פעל באופן תוקפני ככל הנראה מתוך תפיסה הישרדותית. עם זאת, לאחר שחרורו ממאסר הצליח הנאשם לשקם את חייו באופן מסוים - הפחית את הסתבכויותיו עם החוק, תוך שהקמת התא המשפחתי עודדה אותו להפנות את כוחותיו לכיוונים נורמטיביים יותר. עוד התרשם שירות המבחן כי האירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן, היוו עבור הנאשם משבר חריף, תוך שהלה מצליח לבטא תובנות אישיות, לגלות אמון בגורמי הטיפול, נרתם מההליך הטיפולי ומפיק לקחים. לבסוף ולאור האמור המליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית (כפי שהובאה בראשית הדברים) וזאת לאור החשש שמא ענישה אחרת יהיה בה לפגוע בתנאי עבודתו של הנאשם, שלהתרשמות שירות המבחן מהווה גורם שיקום בעניינו.
40. עם זאת יאמר, כי לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן, מהאמור בתסקיר אכן עולה כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם השירות תוך שהגיע לכל המפגשים שנקבעו עמו. ואולם, וחרף הערכת השירות כי הנאשם מגלה מוטיבציה להמשך ההליך הטיפולי, מפיק לקחים ומגבש את עצמו ותפיסותיו, וחש רתיעה מההליך המשפטי, אזי נדמה כי מדובר ב"ניצני שיקום" בלבד וכי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה, וכי עד להשלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יחזור לעבור עבירות, וזאת לאור עברו הפלילי ודפוסי המכשילים והתרשמות שירות המבחן לפיה, במצבי איום הלה עלול להגיב באופן תוקפני ופוגעני.
41. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".
42. כידוע, יש לנקוט בזehירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו ע"פ 1229/19 **יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל**, (01.07.2019)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו: ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר**

נ' **מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016). ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו. לשון אחר, אילולא שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג וברח.

43. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין עוצמתו של השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, ובמצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב ל"ניצני השיקום" ולהליך הטיפול שאותו החל הנאשם; ליציבותו התעסוקתית; לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה לעברו הפלילי; לגילו; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות-ניתן בזו הפעם להשית עליו ענישה המצויה ברף התחתון של המתחם אשר נקבע על-ידי.

44. כמו כן, אציין כי לא התעלמתי מהמלצותיו העונשיות של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר ב"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); ב"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ב"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ב"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

45. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 4 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 05.06.2020, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 14.10.2020, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במועצה האזורית שער הנגב, בכתובת: כפר איבים שדרות, בימים א'-ה' על פי טווח השעות המתאפשר על פי חוק העונשין. על הנאשם להתייב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב בשעה 08:00 או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות. מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ג. צו מבחן של שירות המבחן למשך 12 חודשים מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלונן, ע"ת/1. הפיצוי ישולם ב-6 שיעורים חודשיים שווים ורצופים,

כשהראשון שבהם ביום 14.9.2020.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 7,000 ₪ להימנע מביצוע כל אלימות לרבות איומים, וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

מורה כי המזכירות תשיב לעו"ד אהוד בן יהודה סך של 1,000 ₪ מתוך סכום ההפקדה שהופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ואת היתרה תשיב לנאשם - וכל זאת עם תום ביצוען של עבודות השירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות לרבות איומים. הובהר לי כי ככל שאבצע עבירת אלימות לרבות איומים במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 7,000 ₪ במזומן.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ב סיוון תש"פ, 14/06/2020
במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא